

Ediția în limba germană

ELIHU, Hinterlassene Aufzeichnungen aus der Ewigkeit,

WOLFGANG WALLNER, F
copyright JBL-Literaturverlag, 2004

Tehnoredactare Felicia Drăgușin
Coperta PDG Advertising

Copyright © 2007, Editura For You

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WALLNER, WOLFGANG F.

Elihu: însemnări moștenite din veșnicie / Wolfgang Wallner F.
București : For You, 2007

ISBN (13) 978-973-7978-59-2

2

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice
formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul
prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0311001455,
mobile phone 0744352963; 0724212690
e-mail edituraforyou@b.astral.ro;
website: <http://www.editura-foryou.ro>

Printed in Romania

ISBN (13) 978-973-7978-59-2

Wolfgang F. Wallner

ELIHU

Însemnări moștenite din veșnicie

Traducere
Maria-Pia Luttmann

EDITURA FOR YOU

Prolog

Tertullian în „De testimonio animae“: Mărturia sufletului

„Cu cât sunt mai adevărate aceste mărturii ale sufletului, cu atât mai simple sunt ele; cu cât sunt mai simple, cu atât sunt mai general valabile; cu cât sunt mai uzuale, cu atât sunt mai colective; cu cât sunt mai colective, cu atât sunt mai firești; cu cât sunt mai firești, cu atât mai mult sunt Divine. Cred că ele nu-i pot părea nimănui lipsite de importanță și de sens, dacă este să contemplăm măreția naturii în care își are originea autoritatea sufletului. Ceea ce i se recunoaște învățătorului, i se va acorda și învățăcelului. Natura este învățătorul, sufletul este elevul. Ce ne-a învățat una și ce a învățat celălalt le-a fost dat de Dumnezeu, care, la rândul Lui, este maestrul învățătorului. Ceea ce sufletul poate absorbi de la maestrul lui cel mai înalt, poți judeca și tu, în sinea ta, cu ajutorul propriului tău suflet. Încearcă să-l simți pe el, cel care îți provoacă propriile tale simțăminte: gândește despre el că, în cazul unor evenimente cu caracter de premoniție a viitorului, este clarvăzătorul tău, în cazul unor prevestiri este cel care îți interpretează semnele, iar în cazul rezultatelor este protectorul tău. Cât este de minunat când Cel Ce Este Dat de Dumnezeu îi poate prezice omului. Mai minunat este însă, atunci când îl recunoaște pe cel de care ne-a fost dat.“

Ziua a șaptea

– Cred că am conceput un fiu, spuse Martin.

Atunci când văzu strălucirea tainică din ochii Jemimei, nu mai avu nevoie de niciun răspuns. Pentru el fusese o experiență minunată. În clipa împreunării, lui Martin i se păru-se că vede în chipul Jemimei mii și mii de oameni care treceau prin fața lui, într-un șir nesfârșit. Concomitent, descoperi în ochii ei o bunătate infinită, dar și o răutate abisală, pe care nu o intuise în Jemima și pe care nici nu o mai observase până acum la ea. Cu toate acestea, simțea cât de mult o iubește pe această femeie.

Granița dintre Tu și Eu se ștersese oarecum, nu mai exista întru totul. Aceste impresii îi amintiră de cartea «Siddharta» de Hermann Hesse, un dar pe care i-l făcuse Jemima la ultima lui aniversare. Martin era foarte departe de a lua, în vreun fel, în serios, literatura ezoterică uzuală, curentă, deși citise și el câteva cărți de acest gen. Însă cărțile lui Hesse îl fascinasera încă din tinerețe. Lupul de stepă al acestuia reprezentase pentru el un soi de operă culturală.

Era vorba, de altfel, și de alte adevăruri străine – dar și familiare – la care făcea aluzie Hesse și pe care Martin le luase în serios, poate doar pentru a-i face impresie prietenei lui de la acea vreme. Se știe că, de fapt, femeile sunt mai înclinate spre asemenea realități.

După ce se încheiase această fază a dezvoltării sale, Martin studiase dreptul, pentru că fusese mereu entuziasmat de estetica legislației, de formularea legilor și de intercalarea lor întortocheată, ca și de continua lor completare și adăugire. În plus, era fascinat de cât de neutră era structura fundamentală a legislației. Aceasta putea servi – atât într-o democrație, cât și într-o dictatură – drept temelie a statului.

Deși și-ar fi dorit foarte mult ca, după absolvirea universității, să lucreze în domeniul dreptului constituțional, nu reușise să se angajeze nici măcar într-un birou de avocatură, astfel că primise cu recunoștință oferta unei firme farmaceutice, care căuta consultanți medicali. De fapt, era vorba despre activitatea de reprezentant, care trebuia să aibă grijă ca medicii să prescrie, cu adevărat, medicamentele produse. Însă munca, deși cu un program foarte încărcat, era foarte bine plătită.

În ciuda numelui ei ebraic, pe care îl alesese tatăl ei, care era evreu, Jemima era indiană după mamă. Martin o cunoscuse la cantina universității, unde ea îi explicase avantajele alimentației vegetariene:

– În afară de aceasta, vegetarienii sunt oameni mai buni; cine este bun față de animale, este bun și cu oamenii.

– Hitler și Rudolf Hess au fost și ei vegetarieni, încercase atunci Martin să-i replice, însă pentru că Jemima studia nu numai filosofia, ci și politologia, nu prea reușise să-i dovedească contrariul prin acest argument.

În schimb, modul extrem de rafinat în care ea îi pregătea, mai târziu, diferite feluri de mâncare avusese ca rezultat că îl convinsese ea pe el.

– Lângă tine mă simt atât de protejată, de parcă te-aș cunoaște de mii de ani, îi șopti Jemima lui Martin, la ureche.

– Probabil că suntem împreună încă de la începuturile lumii și renăștem, iar și iar, ca pereche de îndrăgostiți, răspunse Martin și se scărpină ușor, deoarece șoapta Jemimei îl gâdila în ureche. De fiecare dată când Jemima ajungea să vorbească despre credința ei în reîncarnare, pe care o moștenise pe jumătate de la mama care o născuse, se simțea îndemnat să facă haz de ea. Nu putea crede într-o asemenea religie care venea în contradicție cu concepția sa luminată și educată despre viață și care – după părerea lui – fusese inventată doar

pentru consolarea castelor inferioare. Deși caracterul de dreptate al acestei credințe îl atrăgea întrucâtva, nu voia să se ocupe, în mod serios, cu ea.

– Cum ai putea reuși să mă surprinzi de fiecare dată cu un alt gen de mâncare preparat, având în vedere că suntem împreună de atâta vreme? Chiar și tu vei ajunge, la un moment dat, să epuizezi toate rețetele, adăugă el.

– Asta pentru că bărbații au memoria atât de scurtă, veni răspunsul în glumă.

În realitate, ea avea o apreciere foarte mare pentru capacitatea de gândire a lui Martin. Deși învățase la Facultatea de filosofie să facă uz de gândirea ei analitică – și chiar se folosea de ea – această gândire nu făcuse parte din calitățile la care s-ar fi așteptat, ori pe care chiar le-ar fi stimulat educația pe care i-o dăduseră părinții. În familia ei se susținea ideea că asta n-ar fi o calitate feminină. Dar se entuziasma de fiecare dată când Martin discuta cu ea, în felul lui limpede și logic, pe bază de argumente – ceea ce făcea ca opiniile lor să se ascută și mai mult. Pentru ea, discuția ducea, adesea, la o sinteză, ceea ce se presupunea a fi o caracteristică tipic feminină. Exact asta îi plăcea lui Martin. Jemima introducea mereu în argumentația ei comparații și analogii care, de multe ori, ofereau perspective surprinzătoare și rodnice.

Pe de altă parte, același lucru avea și efectul că Jemima își schimba, uneori, opiniile sau chiar dispoziția, dar aceasta era pentru el – care își planifica întotdeauna fiecare mișcare, pas cu pas – o trăsătură absolut încântătoare, chiar dacă, adesea, destul de obositoare.

– Acum însă, ar trebui să dorm, spuse Martin. Măine, este luni și trebuie să plec devreme, ca să nu fiu prins în ambuteiaj.

– Iar trebuie să te duci la vreun medic de țară? întrebă Jemima și, fără a aștepta cu adevărat un răspuns, mai adăugă:

– ...cu toate astea, te iubesc.

– La fel și eu pe tine ... somn ușor și vise frumoase ...

Sunt sigur că și eu am să visez frumos astăzi.

Nu mult după ce trupurile lor s-au lipit unul de celălalt, Jemima și Martin închiseră ochii și adormiră.

Visul lui Martin

Martin stătea, undeva, într-o sală. Părea să fie o fostă biserică, dar care fusese părăsită de ani de zile. Vopsea aurie de pe chipurile de sfinți de la altarul principal se scorojise și îi permitea privirii să descopere lemnul putrezit. Stranele erau putrede și trosneau, dacă te mișcai puțin pe ele. Pe tavan existaseră probabil, la un moment dat, fresce care reprezentaseră alegorii divine. Mai puteau fi recunoscute unele resturi de vopsea, dar, în cea mai mare parte, privirea trecea direct către cer, pentru că tavanul nu mai exista decât parțial. Chiar pe altarul – aproape prăbușit – zăceau farfurii cu resturi de mâncare, din care se hrăneau viermii. În spatele Jemimei, care se afla și ea lângă el, Martin mai putu recunoaște și un bazin care servise pe vremuri drept cristelniță pentru botezuri. Acum, era plin de pânze de păianjen, în care păianjeni grași stăteau la pândă, în așteptarea prăzii.

În jurul lor ședea oameni cu cele mai diverse culori ale pielii. Martin încercă să recunoască pe cineva măcar, însă chipurile erau de nerecunoscut. Nu erau conturate, de fapt, decât din vopsea. Martin ar fi vrut să știe cel puțin câți oameni erau acolo, dar prin poarta deschisă intrau tot mai mulți.

În mod straniu, fiecare își găsea un loc unde să se așeze, în timp ce zidurile sălii se lărgeau tot mai mult. Pornind de la

un amvon complet aurit și, în mod ciudat, rămas încă în stare perfectă, către toate locurile din bănci duceau fire de sârmă, la capătul cărora se găseau căști pentru urechi, pe care nimeni nu le folosea.

În momentul în care Martin vru să-i atragă atenția Jemimei asupra căștilor, observă între ei un băiețel. Copilul încerca să compună ceva din molozul și gunoiul care se adunaseră printre șirurile de bănci, însă bucățile se tot desprindeau și nu stăteau în format. Nisipul cu care încerca să lipească bucățile era prea uscat pentru aceasta. Jemima își pusese deja căștile. Martin le apucă pe cele care erau destinate pentru locul lui. În urechi îi răsună o muzică minunată, cu sonorități ca venind din sferele cerești. Însă foarte încet, printre sunetele muzicii Divine, putea percepe un murmur nedeslușit. Se concentrează asupra glasului. Ca și cum ar fi observat acest lucru, vocea deveni tot mai puternică.

Pe măsură ce cuvintele se auzeau tot mai tare, muzica se pierdea tot mai mult. Nu reușea să înțeleagă niciun cuvânt; erau într-o limbă străină. Martin dorea ca măcar copilul să audă muzica. Atunci când vru să-l facă atent la muzică, pe o ușă mică din stânga altarului păși afară o femeie. Era acoperită de o rochie lungă, albastră, împodobită cu găitane aurii. Femeia luă o scară și, cu ajutorul ei, urcă într-un cerc care se găsea deasupra altarului.

Acolo dispăru, dar își făcu imediat apariția în exteriorul acoperișului distrus. Martin știa că este aceeași femeie, deși acum era bătrână, iar rochia ei splendidă era zdrențuită. În mână ținea un fel de aspirator de praf, pe care îl puse în funcțiune, cu hohote de râs puternice, demonice.

Martin părea să fie singurul care intuia un pericol în prezența aspiratorului. Toți ceilalți oameni se mulțumiră doar să râdă de spectacolul oferit. Însă Martin avea dreptate. Trep-

tat, duza de aspirație se lărgi tot mai mult, ajungând la forma rotundă a unui cerc complet, care luă, curând, locul întregii fostei cupole. Atunci începu marea aspirație.

Totul a fost aspirat. Deși oamenii se jeleau, iar femeile în vârstă se rugau să fie cruțate, mașinăria își văzuse mai de parte de treabă, până nu mai rămăsese nimic. Chiar și aspiratorul însuși și bătrâna care îl ținuse fuseseră trași înăuntru. De parcă nu ar fi fost de ajuns, totul era rupt în bucăți și amestecat, astfel că se formă o masă omogenă.

Cu toate acestea, lui Martin îi mai rămăseseră urme ale conștiinței de sine. Însă conștiința sa fusese amalgamată cu aceea a tuturor oamenilor și a lucrurilor aspirate, iar el nu mai putea spune, cu precizie, unde se găsea conștiința sa, sau unde era conștiința generală. Acum, amestecul omogen începu să se contracte. Deveni tot mai mic, până ce dispăru cu totul.

Ziua a opta. Dimineața

Ceasul deșteptător sună.

Sunetul lui nu era chiar oribil, însă scopul căruia îi servea clopoțelul, nu era neapărat îmbucurător. Dacă ar fi fost trezit de sunetele simfoniei Jupiter, ar fi fost, în orice caz, o trezire suportabilă. Dar ceasul lui Martin avea un mecanism digital, astfel că soneria lui scotea sunetele, puțin atenuate, ale unui gater. Martin se trezi puțin iritat, în parte, pentru că așa era el în fiecare dimineață – mai ales în diminețile de luni – în parte, pentru că visul i se părea destul de straniu și tulburător. Însă în clipa în care se întoarse spre Jemima, uită aproape complet întreaga experiență a nopții trecute.

– Bună dimineața, vrei să-ți pregătesc o gustare?

– Mmmmm, chiar se poate? întrebă ea. Mai purta încă în ea dispoziția serii trecute și se gândea că este destul de ciu-

dat că, uneori, pielea a doi oameni se contopește și nu prea mai poți spune precis cine ești.

– Dacă vrei, totul se poate.

În momentul când se așază la masă pentru micul dejun, lângă el își făcu apariția și Jemima, încă adormită și ușor ciufulită. După prima înghițitură de cafea, îl întrebă la ce oră avea să se întoarcă acasă, pentru că ar fi vrut, eventual, să cumpere bilete pentru concertul din seara aceea. În program erau variațiunile Goldberg ale lui Bach. Această lucrare muzicală o transpunea întotdeauna pe Jemima într-o stare specială; de fiecare dată, i se deschidea în față o nouă lume. Părea că muzica lui Bach ar fi schimbat structura lumii. Martin era puțin distrat și, în loc să-i dea un răspuns, întrebă:

– Ce părere ai, este posibil ca lumea să fie un singur tot, să nu existe o separație între mine și... să zicem, de exemplu, copilul care tocmai suferă de foame în Etiopia?

De fapt, dimineața devreme, Jemima nu avea starea de spirit pentru o discuție atât de cutremurătoare despre soarta omenirii și care, în fața cafelei aburinde, mai suporta totuși amânare. Era un lucru asupra căruia se tot certau oamenii, încă de la începutul istoriei. De aceea, în locul concertului, cântări posibilitatea unei discuții pe acest subiect și spuse:

– Păi, există, de exemplu, la Leibniz câteva pasaje în acest sens, hai să vorbim diseară despre asta.

– De fapt, mă gândeam, mai curând, la unele concepții paralele din Asia, din India, eventual.

– Pfff, India? Aici sunt cumva depășită. Doar pentru că mama a fost indiană, asta nu înseamnă nici pe departe că sunt edificată asupra acestui subiect. Ea a ajuns în Anglia, încă pe când era o fetiță de doisprezece ani, și n-a mai avut de atunci niciun fel de legătură cu cultura indiană.